

عنوان مقاله:

بررسی اجمالی جایگاه ادبیات زبان فارسی در نوجوانان

محل انتشار:

دومین کنفرانس ملی چاروسوی علوم انسانی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

رقیه عبادی فرد - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، واحد زاهدان، دانشگاه آزاد اسلامی، زاهدان، ایران.

حمید صمصام - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد زاهدان، زاهدان، ایران.

خلاصه مقاله:

این گونه ادبی، به معنای عام، به آثاری اطلاق میشود که هم از نظر درونمایه و ساخت و پرداخت و تصویر و هم از نظر زبان و بیان و شیوه ارایه با نیازها، علاقه‌مندیها، تجربهها، و تواناییهای درک و خواندن کودکان و نوجوانان متناسب باشد. ادبیات نوجوانان به معنی واقعی آن، یعنی نوشته‌هایی که در آنحس و حال کودکانه حاکم باشد، به زبان و نثری مناسب سطح سواد کودکان نوشته شده و معمولا همراه با تصاویر است؛ به‌عنوان یک شکل ادبی مستقلا تقریبا از نیمه دوم سده هجدهم میلادی در جهان پدید آمده است. در ظهور دیر هنگام این نوع ادبیات، عوامل اقتصادی و اجتماعی موثر بودند. پیش از عصر جدید (رنسانس) به کودکان بیشتر همچون بزرگسالانی کوچک نگریسته میشد و ادبیاتی ویژه نیازهای خاص و سطح درک و فهم آنان ضروریشمرده نمیشد. در کشورهای اروپایی، یکی از کتابهای چاپی ویژه کودکان جهان مریی در تصاویر (1658 م) (از کومنیوس) - (1592 1670 م) است. کتابی که آموزشی و درسی بود، ولی نخستین کتاب مصور کودکان به شمار می‌آید. بعدها شارل پرو درفرانسه و برادران گریم درآلمان قصه‌های کهن و معروف سرزمینشان را گردآوری و بازنویسی کردند که این کتابها بسیار مورد توجه قرار گرفت و در کشورهای مختلف از جمله ایران ترجمه شد. در سده نوزدهم میلادی تصاویر نقش برجسته‌های در کتابهای کودکان یافتند و همچون امروز برای جلب توجه کودکان به داستانها کمک به آنها برایتجسم شخصیتها و کنشهای داستانی به کار رفتند. این نوع ادبیات تا سده بیستم به‌عنوان یک نوع ادبی عمده تکامل یافت و شکل پذیرفت و در این سده به اوج تکامل خود رسید

کلمات کلیدی:

ادبیات، ادبیات نوجوانان، شعر فارسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/604957>

